

ความรุนแรงกับอาวุธปืน Violence with Firearms

ปิยะพร ตันณีกุล

สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

piyaporn7230@gmail.com

บทคัดย่อ

ปัญหาการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบันมีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตเป็นอย่างมาก ซึ่งแต่เดิมนั้นบุคคลที่ตัดสินใจใช้ความรุนแรงมักจะต้องเป็นประเด็นที่มีความสำคัญมาก และผ่านกระบวนการคิดมาพอสมควร แต่ทว่าจากสังคมที่เคยอยู่กับแบบพึ่งพาอาศัย ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน เกิดการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่เทคโนโลยีที่ทันสมัย สังคมมีเป้าหมายพัฒนาด้านวัตถุจนละเลยการพัฒนาทางด้านจิตใจ จนทำให้มนุษย์ในสังคมมีความรู้สึกที่เปลี่ยนไปจากเดิม มีความเห็นแก่ตัวมากขึ้น พยายามรักษาสิทธิของตนเองโดยไม่คำนึงว่าได้ล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่นหรือไม่จนนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้ง และใช้ความรุนแรงเข้าทำห้ำหั่นกัน โดยใช้อาวุธที่มีความร้ายแรงหากนำไปใช้ผิดจากวัตถุประสงค์ของอาวุธนั้น อาวุธนั้นเรียกว่า “ปืน”

คำสำคัญ: ความรุนแรง อาวุธ ปืน

Abstract

The problem of violence that have occurred in present have changed a lot from the past. Originally, someone who decided to use a violence, it must always be the important issues and passed process of thought fairly. However, the society that once existed between interdependent changes to the modern technology era. The society aims to develop economic until it neglects the moral development. This makes human in the present society changed. They are more selfish and violent, try to protect their right without considering other rights and make a fight. Moreover, they use the violence with firearms.

Keywords: violence, weapon, firearm

1. บทนำ

ปัญหาการใช้ความรุนแรงที่มีอาวุธปืนเข้ามาเกี่ยวข้องเป็นปัญหาที่มีมาอย่างยาวนาน และนับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งแต่เดิมนั้น การใช้อาวุธปืนเพื่อเข้าทำร้ายหรือทำร้ายกันนั้น มักจะต้องมีมูลเหตุจูงใจหรือมีสาเหตุ เช่น ใช้เพื่อป้องกันตนเอง ใช้เพราะบันดาลโทสะ หรือมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันมาก่อน เป็นต้น แต่ในปัจจุบันนี้การใช้อาวุธปืนในที่สาธารณะเป็นที่พบเห็นได้ทั่วไปและเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ซึ่งลักษณะของการใช้ความรุนแรงที่มีอาวุธปืนเข้ามาเกี่ยวข้องมีตั้งแต่การนำมาใช้เพื่อการข่มขู่ในที่สาธารณะไปจนถึงการกราดยิงผู้บริสุทธิ์

บ่อยครั้งที่การเกิดเหตุฆ่ากันตายนั้น ผู้บริสุทธิ์มักมาผู้ที่ต้องรับผลร้ายจากการกระทำนั้น โดยเฉพาะการกราดยิงมักจะปรากฏบ่อยครั้งในต่างประเทศ เช่น กราดยิงสังหารหมู่ที่ลาสเวกัสในบริเวณที่จัดคอนเสิร์ต (ไทยรัฐออนไลน์, 3 ตุลาคม 2560, <https://www.thairath.co.th/content/1088779>) กราดยิงชาวมุสลิมกำลังทำละหมาดในมัสยิด จังหวัดชานายเหนือของอียิปต์ (ไทยรัฐออนไลน์, 24 พฤศจิกายน 2560, <https://www.thairath.co.th/content/1135550>) มือปืนบุกเข้ายิงผู้คนในพิธีนมัสการประจำวันอาทิตย์ ที่โบสถ์เพิร์ส แบ็บติสต์ (First Baptist Church) ในเมืองชัตเทอร์แลนด์ สปริงส์ ของรัฐเท็กซัส ทำให้มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 26 ราย และบาดเจ็บอีกราว 20 ราย ซึ่งในจำนวนนั้นมีเด็กเล็กรวมอยู่ด้วย (บีบีซีออนไลน์, 6 พฤศจิกายน 2560, <http://www.bbc.com/thai/international-41882051>) เหตุมือปืนกราดยิงคนในตลาดคริสต์มาสที่เมืองสตราบูร์กของฝรั่งเศส (ไทยโพสต์ ออนไลน์, 12 ธันวาคม 2561, <https://www.thaipost.net/main/detail/24047>)และล่าสุดที่เกิดขึ้นไม่นานมานี้คือ การกราดยิงที่ประเทศนิวซีแลนด์ มือปืนสังหารออสเตอร์เลียบุกเข้าไปกราดยิงในมัสยิด 2 แห่งในเมืองโครสต์เชิร์ช ทำให้มีผู้เสียชีวิต 49 คน และได้รับบาดเจ็บ 48 คน โดยในการกราดยิงครั้งนี้เป็นไปอย่างเลือดเย็นและมือปืนได้ทำการถ่ายทอดสดการกราดยิงอีกด้วย (บีบีซี ออนไลน์, 15 มีนาคม 2562, <https://www.bbc.com/thai/international-47579563>)

พฤติการณ์การใช้อาวุธปืนทำร้ายกันจนสร้างความเสียหายให้แก่ผู้บริสุทธิ์มิได้เกิดเพียงแคในต่างประเทศเท่านั้น แต่ได้ลุกลามเข้ามาในประเทศไทยเช่นกัน เช่น คนร้ายก่อเหตุยิงนักเที่ยวชายหญิงในสถานบันเทิง เนื่องมาจากความไม่พอใจจนนำไปสู่การทำร้ายร่างกายก่อนที่คนร้ายจะชักปืนยิงผู้ตาย 3 นัด และใช้อาวุธปืนยิงเบิกทางอีกหลายนัดเพื่อวิ่งหนีออกจากร้าน จนเป็นเหตุให้นักเที่ยวที่มาใช้บริการได้รับบาดเจ็บ (ไทยรัฐออนไลน์, 7 พ.ย. 2561, <https://www.thairath.co.th/content/1414290>) หรือการตัดสินปัญหาด้วยการใช้ความรุนแรง เช่น คนร้ายก่อเหตุยิงยกครัว รวม 5 ศพ หลังเคยชู้ฆ่าทั้งบ้าน (ข่าวสดออนไลน์, 14 มกราคม 2562, https://www.khaosod.co.th/breaking-news/news_2084325)

จากข่าวสารต่าง ๆ ที่ปรากฏทั้งในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับความรุนแรงที่มีการนำอาวุธปืนมาใช้ในการก่อเหตุมีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ สร้างความเสียหายให้แก่ชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน ซึ่งหากปล่อยให้สถานการณ์เป็นเช่นนี้ต่อไปอาจกระทบต่อการดำเนินนโยบายของรัฐบาลและการพัฒนาประเทศได้ โดยเฉพาะประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นตัวสร้างรายได้อย่างมหาศาลให้แก่ประเทศ มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องสร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวในด้านของความปลอดภัย การที่มีการใช้ความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนมากขึ้นย่อมทำให้ความเชื่อมั่นในความปลอดภัยต่อร่างกายและทรัพย์สินน้อยลง

2. สถานการณ์การใช้ความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน

จากสถิติของการครอบครองอาวุธปืนของประเทศต่าง ๆ แสดงให้เห็นการแบ่งอาวุธปืนออกเป็น 2 ประเภท คือ อาวุธปืนที่อยู่ในความครอบครองของเอกชน (Civilian Guns) และอาวุธปืนที่อยู่ในความครอบครองของรัฐ (Government Guns) (<http://www.gunpolicy.org/firearm/home>) โดยพบว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีอาวุธปืนที่อยู่ในความครอบครองของเอกชน (Civilian Guns) มากที่สุด จำนวน 310,000,000 กระบอก ส่วนประเทศไทยมีจำนวนถึง

10,000,000 กระบอก ซึ่งเป็นอาวุธปืนทั้งที่ถูกต้องตามกฎหมายและผิดกฎหมาย ส่วนประเทศที่จัดว่ามีอาวุธปืนอยู่ในความครอบครองของเอกชนน้อยที่สุด คือ ประเทศบรูไนดารุสซาลาม จำนวน 5,400 กระบอก

ประเทศต่าง ๆ มักมีประสบการณ์ที่น่าเศร้าจากการใช้ความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนจนต้องนำไปสู่การออกกฎหมาย นโยบาย หรือมาตรการต่าง ๆ เพื่อควบคุม ตามประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการครอบครองอาวุธปืนที่มีมาอย่างยาวนานมักเริ่มต้นด้วยการมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันตนเองจนพัฒนาไปสู่การใช้อาวุธปืนผิดวัตถุประสงค์ โดยเฉพาะประสบการณ์การกราดยิงที่ทำให้ผู้บริสุทธิ์ต้องรับเคราะห์

ตั้งแต่สมัยที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ ประชาชนสหรัฐอเมริกาเป็นชาวอังกฤษที่อพยพมาตั้งรกรากในดินแดนแห่งใหม่ จึงไม่มีการจัดตั้งกองทัพของตนเอง เมื่อถูกรัฐบาลอังกฤษกดขี่ข่มเหงด้วยการริดภาษีเสมือนประเทศอาณานิคมและปฏิบัติต่อตนอย่างไม่ใช่ชาวอังกฤษ ประชาชนจึงต่อต้านการกดขี่ข่มเหงและรวมตัวกันลุกขึ้นถืออาวุธทำหน้าที่ปกป้องชีวิตทรัพย์สินและเสรีภาพของตนเองและครอบครัวจากการรุกรานของรัฐบาลอังกฤษจนนำไปสู่การประกาศอิสรภาพ จนกระทั่งเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 1791 รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองสิทธิของประชาชนในการมีและครอบครองอาวุธปืน (the right of the people to keep and bear arms) ว่าไม่อาจจะละเมิดได้ (The Second Amendment (Amendment II) to the United States Constitution was adopted on December 15, 1791 as part of the Bill of Rights “A well regulated Militia, being necessary to the security of a free State, the right of the people to keep and bear Arms, shall not be infringed.”)

ในสหราชอาณาจักร กฎหมายเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของอาวุธปืนในระยะแรกค่อนข้างจำกัดโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อลดอาชญากรรมรุนแรงซึ่งเชื่อกันว่าเหตุผลเหล่านี้มาจากความกังวลเกี่ยวกับสงครามกลางเมืองในรัสเซีย และทำให้คนรัสเซียหลังไหลลี้ภัยเข้ามาในสหราชอาณาจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและการฝึกอบรมกองทัพที่มีการใช้อาวุธปืน ทำให้จำนวนของอาวุธปืนเพิ่มขึ้น จึงนำไปสู่การกำหนดหลักเกณฑ์พื้นฐานสำหรับการขออนุญาตอาวุธปืนที่ยังคงใช้ระบบนี้อยู่จนถึงทุกวันนี้ (Clare Feikert-Ahalt, <https://www.loc.gov/law/help/firearmscontrol/greatbritain.php>: 89-108)

ประเทศออสเตรเลียมีกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ค่อนข้างผ่อนปรน กฎข้อบังคับอาวุธปืนเป็นความรับผิดชอบของแต่ละรัฐและเขตปกครองของออสเตรเลีย ในขณะที่รัฐธรรมนูญมาตรา 51 ของประเทศออสเตรเลียไม่ได้มอบอำนาจให้รัฐสภาบัญญัติเกี่ยวกับอาวุธปืน จนกระทั่งเมื่อ ค.ศ. 1996 มีปืนชายอายุ 28 ปี ยิงปืนไรเฟิลกึ่งอัตโนมัติฆ่าคน 35 คนและบาดเจ็บอีก 18 คนรอบ ๆ พอร์ต อาร์เทอร์ (Port Arthur) ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมในรัฐแทสเมเนีย ประเทศออสเตรเลีย มีปืนรอดชีวิตและรับสารภาพ มีปืนถูกตัดสินลงโทษจำคุกสามสิบห้าปีโดยไม่มีโอกาสได้รับทัณฑ์บน เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ที่ประชุมรัฐมนตรีออสเตรเลียเซียน (the Australasian Police Ministers’ Council - APMC) ตกลงที่จะให้จัดทำแผนการควบคุมอาวุธปืน (Kelly Buchanan, <https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/australia.php> : 16-34)

ประเทศเยอรมนี ในช่วงปี ค.ศ. 1928 เป็นช่วงเวลาที่กลุ่มกองกำลังติดอาวุธอยู่ในดินแดนเยอรมันและอาวุธปืนจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่งยังคงอยู่ในมือของประชาชน ระบอบการปกครองของฮิตเลอร์ได้ฆ่าล้างศัตรูของพรรคนาซีนิยมแห่งชาติโดยใช้กฎหมายที่มีการจำกัดและเลือกปฏิบัติหลายประการ เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงมีการประกาศใช้กฎหมายอาวุธปืนในปี ค.ศ. 1938 โดยมีบุคคลบางประเภทที่ให้มีใบอนุญาตได้และมุ่งเป้าไปที่การปรับปรุงทักษะการต่อสู้ของประชาชน หลังจากนั้นประชาชนรวมทั้งผู้บริหารของประเทศเยอรมนีรู้สึกอึดอัดจากการกราดยิงในโรงเรียนหลายแห่งในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น ในปี ค.ศ. 2002 เด็กอายุสิบเก้าปีที่ถูกไล่ออกจากโรงเรียนมัธยมปลายในเมืองเออร์เฟิร์ต (Erfurt) ได้เข้าไปในโรงเรียนพร้อมปืนพกกึ่งอัตโนมัติ และยิงคนตายไป 16 คน ในปี ค.ศ. 2006 เด็กวัยแปดขวบเข้าไปในโรงเรียนเก่าของเขาและใช้ปืนไรเฟิลยิงคนเสียชีวิตไป 5 คน ก่อนที่จะฆ่าตัวตาย และในปี ค.ศ. 2009 เกิดการสังหารหมู่ที่วินนเดน (Winnenden) เด็กอายุสิบเจ็ดปีได้เข้าไปในโรงเรียนเก่าของเขาพร้อมอาวุธปืนพกกึ่งอัตโนมัติและเริ่มยิงอย่างสนุกสนานซึ่งเขายังคงยิงต่อไปในขณะที่หนีการจับกุมการกระทำของเขาได้ฆ่าคนไปจำนวน 15 คนและบาดเจ็บอีกหลายสิบคน จนทำให้

ประเทศเยอรมันต้องออกกฎหมายควบคุมอาวุธปืนและกลายเป็นประเทศที่มีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนที่เข้มงวดที่สุดแห่งหนึ่งในโลก (Edith Palmer, <https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/germany.php> : 80-88)

ในประเทศญี่ปุ่น ปืนถูกนำมาแพร่หลายผ่านพวกภูทอลานซุนนาง (Wako) และชาวยุโรปในช่วงกลางศตวรรษที่ 16 ในปี ค.ศ. 1588 ผู้ปกครองญี่ปุ่น โทโยโตมิ ฮิเดโยชิ (Hideyoshi Toyotomi) มีประกาศห้ามประชาชนครอบครองดาบและอาวุธปืน "มาตรการนี้มีข้อดีสองข้อจากมุมมองของผู้ปกครองในเรื่องการป้องกันการจลาจลและการแยกแยะชาวต่างชาติ" ในปี ค.ศ. 1868 ประเทศญี่ปุ่นได้เปลี่ยนจากระบบสังคมศักดินาเป็นประเทศที่ทันสมัย จนถึงปี ค.ศ. 1872 รัฐบาลเมจิได้ออกกฎหมายควบคุมอาวุธปืน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้ "คนไม่ดีใช้ปืน" ในปัจจุบัน ขั้นตอนการขอใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนเป็นเรื่องยุ่งยากและใช้เวลานาน จากการที่มีกฎระเบียบที่เข้มงวดมาก ทำให้จำนวนผู้ที่มีอาวุธปืนลดลง อัตราการเสียชีวิตจากการฆาตกรรมด้วยอาวุธปืนมีจำนวนต่ำ แต่ในทางตรงกันข้าม อัตราการฆ่าตัวตายอยู่ในระดับสูงมากและหลายคนคาดการณ์ว่าถ้าหากปล่อยให้คนญี่ปุ่นสามารถมีปืนได้อย่างอิสระ อัตราการฆ่าตัวตายจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว (Sayuri Umeda, <https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/japan.php> : 116-131)

ในประเทศจีน มาตรการควบคุมจำนวนอาวุธปืนในดินแดนของประเทศจีนเป็นผลมาจากช่วงเวลาที่ยาวนานของสงครามกลางเมืองที่จบลงด้วยชัยชนะของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในปี ค.ศ. 1949 ภายหลังจากที่จีนมีการเปลี่ยนแปลงเป็นสาธารณรัฐประชาชนจีน (PRC) จีนได้กำหนดมาตรการชั่วคราวเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืน ประกาศใช้ในวันที่ 27 มิถุนายน 1951 (มาตรการชั่วคราว) มีหลายมาตราในมาตรการชั่วคราวที่ถูกรื้อถอนออกเพื่อระบุมาตรการควบคุมจำนวนอาวุธปืนในดินแดนของประเทศจีน ตัวอย่างเช่น มีบทบัญญัติที่อนุญาตให้หน่วยงานรักษาความปลอดภัยสาธารณะ (ตำรวจ) ทุกระดับสามารถตรวจสอบอาวุธปืนทั้งหมดในพื้นที่และอนุญาตให้หน่วยงานออกใบอนุญาตแก่ผู้ที่มีอาวุธปืนได้ ต่อมาในปี ค.ศ. 1951 มาตรการชั่วคราวถูกแทนที่ด้วยมาตรการในการควบคุมอาวุธปืน ต่อมา เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 1996 กฎหมายของสาธารณรัฐประชาชนจีนว่าด้วยการควบคุมอาวุธปืน (Firearms-Control Law) ได้รับการรับรองโดยคณะกรรมการประจำสภาประชาชนแห่งชาติ (National People's Congress - NPC) (Laney Zhang, <https://www.loc.gov/law/help/firearmscontrol/china.php> : 61-71)

ส่วนประเทศไทยนั้น เริ่มรู้จักอาวุธปืนในช่วงปี พ.ศ. 2030 โดยเรียกว่า "ปืนแก๊ป" พบหลักฐานผ่านทางประวัติศาสตร์ว่ามีการนำปืนใหญ่มาใช้ตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนต้นและมีพระราชบัญญัติอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนรัตนโกสินทรศก 131 สมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวปี ร.ศ. 131 (พ.ศ.2455) อันเนื่องมาจากอาวุธปืนแพร่หลายในสังคมไทยมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งการออกกฎหมายควบคุมอาวุธปืนได้พัฒนาตามความเปลี่ยนแปลงของสังคมจนถึงปัจจุบัน กฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาเพื่อควบคุมอาวุธปืนนี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490" ในช่วงปี พ.ศ. 2518 รัฐบาลเปิดโอกาสให้มีการมอบอาวุธปืนเถื่อนพร้อมกันให้มีการรับจดทะเบียนอาวุธปืนเถื่อนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้รู้เท่าไม่ถึงการณ์ได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย และจัดระบบการควบคุมอาวุธปืนให้ถูกต้องมากขึ้น ต่อมา ในปี พ.ศ. 2546 รัฐบาลมีนโยบายเน้นหนักที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยและสร้างความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน โดยเฉพาะการกำหนดให้มียกเว้นนโยบายในการป้องกันและปราบปรามอาวุธปืนที่ไม่ถูกกฎหมาย ดังนั้น ก่อนที่รัฐบาลจะกวาดล้างอย่างเด็ดขาด รัฐบาลจึงให้โอกาสแก่ผู้ที่มีอาวุธปืนที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายไว้ในครอบครองนำมามอบให้แก่ทางราชการโดยการออกพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาตนำมามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. 2546 ภายใต้อาณัติที่กำหนดและไม่มีการชดเชยราคาหรือจดทะเบียนใหม่ (ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 121 ตอนที่ 62 ก) ในปัจจุบัน (พ.ศ.2562) รัฐบาลได้มีนโยบายแก้ไขปรับปรุง "พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490" เพื่อให้พระราชบัญญัติดังกล่าวมีความสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน

จากสถานการณ์การใช้ความรุนแรงจากอาวุธปืนในประเทศดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การที่ประเทศต่าง ๆ ได้พยายามออกกฎหมายเพื่อควบคุมอาวุธปืนนั้น ส่วนใหญ่สืบเนื่องมาจากมนุษย์นำอาวุธปืนไปใช้ในทางที่ไม่ถูกต้อง นำมาทำหั่น

ทำร้ายซึ่งกันและกัน จึงมีความจำเป็นต้องออกกฎหมายมาควบคุมให้การใช้หรือครอบครองอาวุธทำได้ยากขึ้นเพื่อลดความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากอาวุธปืน ซึ่งบางประเทศก็จะมีควบคุมและยุ่งยากมากจนประชาชนไม่ต้องการที่จะครอบครองอาวุธ เช่น ประเทศญี่ปุ่น

3. ความรุนแรงกับอาวุธปืน

Violence Prevention Alliance (VPA) กล่าวถึงปัญหาความรุนแรง โดยให้คำนิยามไว้ในรายงานโลกเรื่องความรุนแรงและสุขภาพ (World report on violence and health - WRVH) ว่า ความรุนแรง หมายถึง การใช้กำลังบังคับหรือใช้อำนาจทางกายที่คุกคามต่อตัวเอง บุคคลอื่น หรือต่อกลุ่มหรือชุมชน ที่ส่งผลให้เกิดหรือมีโอกาสสูงที่จะทำให้เกิดการบาดเจ็บ เสียชีวิต ความเสียหายทางจิต การยับยั้งความเจริญงอกงามหรือการกีดกัน ปิดกั้น ทำให้สูญเสียสิทธิบางประการ และขาดการได้รับในสิ่งที่สมควรจะได้รับ (<http://www.who.int/violenceprevention/approach/definition/en/>)

องค์การอนามัยโลก (WHO, 1995) ให้คำนิยามความรุนแรงไว้ว่า คือ ความตั้งใจและจงใจ โดยมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าการกระทำนั้นเป็นความรุนแรงหรือไม่ ดังนี้ (นันทพันธ์ ชินล้ำ, 2546)

1) ความรุนแรงที่เกิดจากความจงใจนั้น ไม่จำเป็นต้องจงใจก่อให้เกิดผลเสียหาย กล่าวคือ ผู้ใช้ความรุนแรงจงใจกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลเสียหรือมีแนวโน้มสูงที่จะก่อให้เกิดผลต่อผู้ถูกกระทำนั้น แต่ผู้กระทำอาจไม่ต้องการให้เกิดผลร้ายแรงเกินไปกว่าที่ตั้งใจไว้ เช่น วัยรุ่นยกพวกตีกัน พกพาอาวุธไปด้วย ความตั้งใจคือแค่สั่งสอน แต่พลาดพลั้งรุนแรงเกินไปจนเป็นเหตุให้มีบาดเจ็บล้มตาย

2) การแยกแยะความจงใจ หรือตั้งใจกระทำ ความรุนแรง สามารถพิจารณาบนพื้นฐานของความตั้งใจกระทำให้เกิดบาดเจ็บกับความตั้งใจที่จะกระทำ ความรุนแรง ซึ่งอาจถูกกำหนดโดยวัฒนธรรมของท้องถิ่นนั้น ๆ หรือเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ผู้กระทำ ความรุนแรงในบางสังคมอาจตั้งใจกระทำอันตราย แต่โดยพื้นฐานของวัฒนธรรมในสังคมนั้นไม่ได้มองการกระทำดังกล่าวเป็นการใช้ความรุนแรง เช่น การฆ่าเพื่อรักษาศักดิ์ศรีของครอบครัวที่ในบางวัฒนธรรมสามารถทำได้ตามกฎหมายแห่งวัฒนธรรมนั้น แต่ในบางวัฒนธรรมเห็นว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมาย มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิในชีวิตของตนเอง

3) การจงใจกระทำ ความรุนแรง ขึ้นอยู่กับระดับของความตั้งใจ ผู้กระทำ ความรุนแรงบางคนตั้งใจให้เกิดการบาดเจ็บและจงใจที่จะใช้ความรุนแรง แต่ไม่ได้ต้องการให้เกิดผลมากเกินกว่าที่ตนกระทำ เช่น บุคคลที่พยายามจะฆ่าตัวตาย ไม่ได้ต้องการที่จะตายแต่ต้องการเรียกร้องความสนใจ

นอกจากนี้ รายงาน WRVH ยังแสดงให้เห็นถึงประเภทของความรุนแรง ได้แก่ 1) ความรุนแรงต่อตนเอง 2) ความรุนแรงระหว่างบุคคล และ 3) ความรุนแรงระหว่างกลุ่ม (WHO, <http://www.who.int/violenceprevention/approach/definition/en/>)

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความรุนแรงตามคำนิยามขององค์การอนามัยโลก จะเน้นที่เจตนา ความตั้งใจ จงใจ ในการกระทำต่อตนเองหรือบุคคลอื่นด้วยการใช้กำลังเพื่อให้เกิดผลร้ายต่อร่างกายหรือจิตใจ รวมไปถึงการกีดกัน ปิดกั้นเสรีภาพหรือการใช้สิทธิต่าง ๆ

ข้อมูลจากหนังสือ Understanding Violent Behavior กล่าวว่า มีปัจจัย 3 ประการที่ทำให้มนุษย์ใช้ความรุนแรง คือ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงมีความเป็นสังคมสูง มีความหวงแหนอาณาเขต และมีความฉลาด ด้วยความหวงแหนอาณาเขตมนุษย์จึงรวมกลุ่มกันเพื่อป้องกันอาณาเขตของตน ใช้วิธีการที่ชาญฉลาดเพื่อป้องกันผู้รุกราน มีการวางแผนอย่างรอบคอบในการใช้ความรุนแรง คิดวิธีการฆ่าอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม ปัจจัยที่นำไปสู่การใช้ความรุนแรงแบบกลุ่มไม่สามารถนำมาอธิบายความรุนแรงระหว่างบุคคลได้ เพราะความรุนแรงระหว่างบุคคลนั้นอาจเกิดจากความเห็นที่ไม่ตรงกันเพียงเล็กน้อยก็สามารถนำไปสู่การเผชิญหน้ากับความตายได้ ความรุนแรงถูกขับออกมาอย่างบ้าคลั่ง อารมณ์ที่ตอบสนองต่อการคุกคามเป็นตัวผลักดันให้มนุษย์เข้าทำร้ายผู้อื่น แต่มนุษย์ที่มีพฤติกรรมไม่ชอบใช้ความรุนแรง มีครอบครัว อาชีพมั่นคง และ

ผูกพันกับสังคมในรูปแบบอื่น ๆ จะมีความรับผิดชอบต่อการใช้ความรุนแรงต่อมนุษย์ด้วยกัน กล่าวคือ จะไม่ใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหา (Christine Wilcox, 2018 : 6-7)

แม้ว่ามนุษย์จะมีความโน้มเอียงในการใช้ความรุนแรง แต่มนุษย์ก็ยังมีรู้สึกเกลียดการฆ่า คนจำนวนน้อยเท่านั้นที่ชอบใช้ความรุนแรงหรือฆ่าผู้อื่นแม้จะไม่ได้ถูกคุกคามก็ตาม เพราะความมนุษย์มีความสามารถในการหยั่งรู้ การหยั่งรู้จึงทำให้มนุษย์มีจินตนาการว่าบุคคลอื่นรู้สึกกับตนอย่างไร และมีประสบการณ์จากความรู้สึกนั้น ความสามารถเหล่านี้จะถูกถอดรหัสเก็บไว้ในสมองมนุษย์และเชื่อมต่อซึ่งกันและกัน ใส่ใจในกันและกันและสร้างรูปแบบความสัมพันธ์ขึ้นมา การหยั่งรู้ยังทำให้มนุษย์มีการร่วมมือกันระหว่างกลุ่ม ไม่ใช่ความรุนแรงกับสมาชิกในกลุ่มและปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่ม นักวิทยาศาสตร์หลายท่านเชื่อว่า มนุษย์ได้รับประโยชน์จากการรวมตัวและแบ่งปันมากกว่าการใช้ความรุนแรงเพื่อให้ได้มาและการปกป้องทรัพยากร (Christine Wilcox, 2018 : 7)

นอกจากนี้ อารมณ์โกรธยังเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ตัดสินใจใช้ความรุนแรงได้ ซึ่งอารมณ์โกรธ คือ การตอบสนองแบบอัตโนมัติต่อการถูกคุกคามที่จะค่อย ๆ เกิดขึ้นเพื่อปกป้องตนเอง เมื่อมนุษย์ถูกทำให้โกรธ พวกเขาจะแสดงออกเกินกว่ามนุษย์ปกติจะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นความแข็งแกร่ง ความรวดเร็ว ความทรหดอดทน มนุษย์ทุกคนสามารถบ้าคลั่งได้ และความโกรธความบ้าคลั่งนี้จะทำให้ขาดการควบคุมตนเอง และสามารถนำไปสู่ความตายได้

ถึงแม้ว่าคนส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์ต่อการตอบสนองความโกรธ แต่มีเพียงเล็กน้อยที่ใช้ความรุนแรง คนส่วนใหญ่สามารถควบคุมอารมณ์โกรธของตนเองได้ คนที่ใช้ความรุนแรงต่อบุคคลอื่นบางครั้งก็มีบุคลิกที่อาจอธิบายถึงความรุนแรงได้ เช่น เคยถูกล่วงละเมิดในวัยเด็กหรือมีลักษณะผิดปกติทางจิต แต่นักจิตวิทยาเห็นว่า การถูกล่วงละเมิดในวัยเด็กไม่ได้หมายความว่า จะเป็นสาเหตุของการใช้ความรุนแรง Laura Hayes จิตแพทย์ ได้ให้ความเห็นว่า “การกระทำผิดที่ใช้ความรุนแรงโดยบุคคลที่มีปัญหาทางจิตจะมีสิ่งที่ทำให้สังเกตได้หรือมีลักษณะที่เด่นกว่าคนอื่น ถ้าการกระทำผิดกฎหมายที่ใช้ความรุนแรงโดยบุคคลที่มีความเจ็บป่วยทางจิตถูกนำมาเป็นข้ออ้างเพื่อไม่ต้องรับผิดชอบ จะทำให้การประกอบอาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงจะยังคงดำเนินต่อไปถึงร้อยละ 96” สิ่งหนึ่งที่อาชญากรที่ใช้ความรุนแรงมีอยู่ทั่ว ๆ ไป คือ การไม่สามารถควบคุมการตอบสนองต่อความโกรธได้ Laura Hayes กล่าวว่า “อาชญากรรมที่รุนแรงมักถูกกระทำโดยบุคคลที่สูญเสียความสามารถในการควบคุมและปรับปรุงการตอบสนองของพวกเขาต่ออันตรายที่เกิดขึ้น” เพราะเหตุนี้ อาชญากรที่ใช้ความรุนแรงมักมีประวัติการมีพฤติกรรมที่รุนแรง โดยร้อยละ 80-90 ของฆาตกรจะมีบันทึกประวัติการกระทำผิดมาก่อน บุคคลที่สูญเสียทักษะที่จำเป็นต่อการใช้เหตุผล การรับรู้ และอารมณ์ที่มั่นคง ในตอนแรกบุคคลเหล่านี้จะหวาดกลัวและส่งสัญญาณของความก้าวร้าว ซึ่งจะพาพฤติกรรมนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก และเพิ่มระดับความรุนแรงมากขึ้น คนที่ไม่สามารถควบคุมอารมณ์โกรธได้ มักมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดที่ใช้ความรุนแรง พวกเขาอาจจะมีประวัติของการใช้ความรุนแรงเข้ามาโดยไม่รู้ตัว (Laura Hayes, www.slate.com)

หนทางในการลดความรุนแรงในสังคมคือการควบคุมความโกรธ โดยการสร้างทักษะของการระงับอารมณ์ให้แก่บุคคลที่ไม่สามารถควบคุมความโกรธของตนได้ เด็กและผู้ใหญ่ควรถูกสอนเทคนิคในการจัดการกับความโกรธ เช่น การหายใจเข้าลึก ๆ เมื่อมีความโกรธ การฝึกความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นก่อนที่จะใช้ความรุนแรง นักจิตวิทยา Melanie Greenberg ได้กล่าวถึงเทคนิคการทำงานว่า “การฝึกฝนจิตของตนเองซ้ำ ๆ จะทำให้การกระทำที่มีปฏิกริยารุนแรงเกินไปจากความโกรธหรือความกลัวลดน้อยลง” เพราะสมองของมนุษย์มีความยืดหยุ่น มนุษย์สามารถเรียนรู้การตอบสนองในรูปแบบใหม่ ๆ เมื่ออยู่ในภาวะกดดันและอุปสรรค ความผิดหวังต่าง ๆ ได้ และด้วยการฝึกฝน การตอบสนองที่ดีสามารถเข้ามาแทนที่การตอบสนองความโกรธได้ (Melanie Greenberg, 2018 : 20)

ตัวอย่างของการใช้อาวุธที่อาจนำไปสู่ความตายในยุคปัจจุบันที่พบเห็นได้บ่อยครั้ง คือ อารมณ์โกรธจากการใช้รถใช้ถนน ในหนังสือของ Fields เรื่อง Why We Snap: Understanding the Rage Circuit in Your Brain ได้เขียนเกี่ยวกับการกระตุ้นที่เกิดจากความโกรธและความรุนแรงระหว่างมนุษย์ด้วยกัน Fields ได้จัดกลุ่มสิ่งกระตุ้นให้เกิดความโกรธไว้ 9 กลุ่มเรียกสั้น ๆ ว่า LIFEMORTS ได้แก่ (Douglas R. Fields, 2018: 12)

- 1) การถูกโจมตี (Life-or-Limb)
- 2) การพูดแค้น ดุด่า (Insult)
- 3) ครอบครัวถูกคุกคาม (Family)
- 4) การถูกล่วงล้ำอาณาเขต (Environment)
- 5) ความริษยา ความโกรธที่ถูกกระตุ้นจากความอิจฉา (Mate)
- 6) การถูกรบกวนความสงบเพราะบุคคลที่ไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับของสังคม (Order in society)
- 7) ทรัพยากร การถูกรบกวนความเป็นเจ้าของ (Resources)
- 8) ชนเผ่า คนกลุ่มน้อย การถูกคุกคามจากอีกกลุ่มหนึ่ง (Tribe)
- 9) การหยุด โกรธเมื่อถูกยับยั้ง ควบคุม (Stop)

ความโกรธสามารถเกิดจากเหตุใดเหตุหนึ่งในกระบวนการ LIFEMORTS เช่น ผู้หญิงคนหนึ่งขับรถมาทับลูกเล็ก ของเธอ ในขณะที่รถติดอยู่บนท้องถนน รถอีกคันหนึ่งทำให้เธอและครอบครัวอยู่ในอันตราย (Life-or-Limb และ Family) ด้วยการขับรถมาชนรถของเธอ (Resources) อันเนื่องมาจากการขับรถตัดหน้าทางที่รถของเธอกำลังวิ่งไป (Environment) ซึ่งเป็นการละเมิดกฎหมาย (Order in society) ทำให้การเดินทางของเธอต้องช้าลง (Stop) ซึ่งคนที่ขับรถตัดหน้าเธอไม่น่าใช้ผู้หญิง (Tribe) และแสดงท่าทีไม่ตีต่อเธอราวกับว่าเธอเป็นคนผิด (Insult) ในทุก ๆ ฉากที่เกิดขึ้นทั้งหมดมาจากความริษยา (Mate) ของคู่กรณีที่สร้างขึ้นมา ผู้หญิงที่ตกอยู่ในสภาวะการจราจรที่มีปัญหา ย่อมตกอยู่ในสภาวะกดดัน เธออาจกลายเป็นคนที่เกรี้ยวกราดและโมโหร้ายได้

การที่มนุษย์ไม่สามารถระงับอารมณ์โกรธ ย่อมนำไปสู่การใช้ความรุนแรง ซึ่งจากตัวอย่างข้างต้นจะพบว่า ความรุนแรงที่เกิดบนท้องถนนในประเทศไทยนั้น มักเริ่มต้นจากอารมณ์โกรธ และหากบุคคลนั้นมีอาวุธอยู่ในมือ ย่อมนำมาซึ่งความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ดังที่ปรากฏในหน้าข่าวหนังสือพิมพ์มากมาย เช่น คดีลุงวิศวะยิงวัยรุ่นด้วยเหตุไม่พอใจในเรื่องการใช้รถใช้ถนนร่วมกัน เจ้าหน้าที่หัวร้อนชกปืนชูรดแท็กซี่กลางถนน เป็นต้น นอกจากนี้ การใช้อาวุธปืนยังพบได้ในเหตุการณ์อื่น ๆ นอกจากบนท้องถนน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การประกอบอาชญากรรมที่มักมีการใช้อาวุธปืนเข้ามาเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าด้วยประเด็นขี้สาก หิงหวง เช่น กรณียิงยกครัว 7 ศพ โดยภรรยาเปิดเผยว่าสามีจะดีกับคนนอกแต่ร้ายกับคนในบ้าน ชอบกินเหล้าเมายา จึงเป็นเหตุให้ครอบครัวรับไม่ได้ และโมโหที่ภรรยาไม่กลับบ้านช่วงเทศกาลปีใหม่ ประกอบกับถูกนินทาและพ่อตาจะไล่ออกจากบ้าน จึงลงมือฆ่า หรือแม้กระทั่งการใช้ความรุนแรงที่เพื่อก่อความไม่สงบในพื้นที่ เช่น คนร้ายบุกยิงพระวัดรัตนานุภาพ อ.สุโขทัย จ.นราธิวาส สังหารเจ้าอาวาสและเจ้าคณะอำเภอมรณภาพพร้อมพระลูกวัดรวม 2 ศพ บาดเจ็บสาหัส 2 รูป รวมไปถึงการใช้อาวุธปืนในการฆ่าตัวตาย

การใช้ความรุนแรงโดยใช้อาวุธปืนที่เกิดจากอารมณ์ ในทางอาชญาวิทยามองว่า ผู้ใช้ความรุนแรงอาจมีปัญหาในการควบคุมตนเองต่ำ โดยทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control Theory) ของก๊อตเฟรดสัน และ เฮอร์ช (Michael Gottfredson & Travis Hirschi) ได้ให้ความสำคัญกับบทบาทของสถาบันครอบครัวในการสร้างพลังอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมของคนเราโดยตรงนั่นคือ การอบรมบ่มนิสัย การดูแลเอาใจใส่ และการลงโทษ

การไม่สามารถยับยั้งอาการไม่ดีต่าง ๆ เรียกว่า “การควบคุมตนเองต่ำ” เช่น หุนหันพลันแล่น ไม่ใยดีต่อผู้อื่น ชอบใช้กำลังมากกว่าความคิด ชอบเสี่ยง ชอบใช้ภาษากายมากกว่าภาษาพูด มองเหตุการณ์เฉพาะหน้าไม่มองให้ไกล เจ้าอารมณ์ ซึ่งสาเหตุของ “การควบคุมตนเองต่ำ” มาจากการอบรมเลี้ยงดูไม่ดีมาแต่เยาว์วัย ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่ ผู้ปกครองไม่ลงโทษเมื่อมีการทำผิด ขนาดของครอบครัว สมาชิกในครอบครัวไม่ครบ หากเราไม่สามารถยับยั้งอาการที่จะกระทำผิดได้ เรียกว่า “การควบคุมตนเองต่ำ” อาจนำไปสู่การกระทำผิดได้ง่าย การใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นแต่วัยเด็กย่อมส่งผลเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะเด็กนั้นจะเป็นผู้ถูกใช้ความรุนแรงหรือเป็นคนที่มีมือใช้ความรุนแรงเองก็ตาม เมื่อการใช้ความรุนแรงเกิดขึ้นซ้ำ ๆ เป็นประจำ จะทำให้เกิดความเคยชิน การควบคุมตนเองต่ำลงเรื่อย ๆ และนำไปสู่การตัดสินใจผิดต่าง ๆ ด้วยอารมณ์ที่ไม่สามารถควบคุมได้ จึงทำให้จบลงด้วยการใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องตัดสิน ดังนั้น หากบุคคลเหล่านี้มีอาวุธอยู่ในมือ สามารถหยิบฉวยมาใช้ได้อย่าง

ง่ายตาย ผลร้ายที่เกิดขึ้นจึงยอมมิใช่ผลร้ายธรรมดาแต่เป็นผลที่อาจทำให้ถึงแก่ความตายได้ เช่นกรณีของนักโทษชายที่ชื่อ ไอซ์ เด็กหนุ่มอายุ 19 ปี

ไอซ์เป็นเด็กวัยรุ่นธรรมดาทั่วไปที่ชอบเที่ยว มีแฟน มีเพื่อนมากมาย แต่เพื่อนที่ไอซ์คบนั้น ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนที่ไม่ได้เรียนหนังสือ ไอซ์จึงมักโดดเรียนเป็นประจำ ครอบครัวของไอซ์ไม่ค่อยมีเวลามากนักแต่ก็เป็นครอบครัวที่อยู่ด้วยกัน วันเกิดเหตุ ไอซ์ไปเยี่ยมแม่ของแฟนที่โรงพยาบาล ระหว่างกำลังจะกลับบ้าน ไอซ์เจอเพื่อนที่โรงพยาบาล เพื่อนบอกกับไอซ์ว่า เพื่อนในกลุ่มถูกยิง ไอซ์รู้สึกโมโหขึ้นมาทันที และไม่สามารถควบคุมความโกรธของตนเองได้ และคิดไปเอาคืน ไอซ์จึงกลับไปบ้านเอาปืนของพ่อไปที่บ้านคู่อริ และเกิดการยิงกันขึ้น ฝ่ายคู่อริถูกยิงตาย ไอซ์ถูกตัดสินจำคุก 21 ปี

จากตัวอย่างนี้ ทำให้เห็นได้ว่าการควบคุมตนเองต่ำ ย่อมนำไปสู่การขาดสติ ไม่สามารถยับยั้งอารมณ์ของตนเองได้ ประกอบกับการคบเพื่อนที่ไม่ดี จนนำไปสู่การกระทำผิด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Theory of Differential Association) ของซัทเธอร์แลนด์ (Edwin Sutherland) ที่เชื่อว่า พฤติกรรมอาชญากรเรียนรู้ได้โดยการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม ความประพฤติที่แสดงมาในลักษณะอาชญากรขึ้นอยู่กับ ความแตกต่างในช่วงระยะเวลา ความสม่ำเสมอในการติดต่อ ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ชีวิตของไอซ์ก็เช่นกัน ดังคำสอนทางศาสนาพุทธที่ว่า ให้คบกับกัลยาณมิตร

4. สรุป

ในอดีต การใช้อาวุธปืนเข้าทำร้ายกันนั้น มักจะเกิดจากปัญหาที่ร้ายแรงและสำคัญจริง ๆ หากเป็นเรื่องเล็กน้อย ก็มักใช้วิธีชกต่อยหรืออย่างมากที่สุดก็ใช้มีด แต่ในปัจจุบัน การใช้ความรุนแรงกับอาวุธปืนมักเกิดขึ้นบ่อยครั้งและทวีความรุนแรงในการใช้อาวุธปืนมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยในการเกิดเหตุรุนแรงจากอาวุธปืนแต่ละครั้ง มักเกิดจากการที่มนุษย์ขาดสติเนื่องจากอารมณ์เป็นสาเหตุสำคัญ มนุษย์มีการควบคุมตนเองต่ำลง ความอดทนน้อยลง รวมไปถึงการยึดมั่นในความคิดของตนเองแบบสุดโต่ง จนนำไปสู่โศกนาฏกรรมครั้งยิ่งใหญ่มากมาย ดังนั้น การใช้สติ มีความอดทนออกนอกถิ่นที่ติ ประกอบกับการมีกฎหมายที่เข้มงวด จะช่วยให้ความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนลดลงได้

5. ข้อเสนอแนะ

โดยตัวของอาวุธปืนนั้น เป็นสิ่งที่มีประโยชน์เพื่อใช้ในการป้องกันตนเองและทรัพย์สินจากภัยอันตรายต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ แต่เมื่อมนุษย์นำไปใช้ในวิถีทางที่ไม่ถูกต้อง ย่อมทำให้อาวุธปืนกลายเป็นสิ่งที่มีอันตรายและมีการทำลายล้างสูง ดังนั้น ผู้เขียนจึงมีข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการนำไปสู่การลดความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน ดังนี้

1. รัฐควรแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนของประเทศไทย เนื่องจาก กฎหมายดังกล่าวบัญญัติขึ้นมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2490 ยังมีข้อบกพร่องอีกหลายประการ ดังนี้

1.1 การมีเครื่องกระสุนไว้ในครอบครอง ไม่มีกฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับจำนวนของเครื่องกระสุนที่ประชาชนสามารถครอบครองได้ ประกอบกับเครื่องกระสุนสามารถหาซื้อได้ง่าย จึงควรมีการกำหนดจำนวนของการมีเครื่องกระสุนไว้ในครอบครอง และผู้ที่ซื้อเครื่องกระสุนดังกล่าวได้นั้นจะต้องนำอาวุธปืนมาแสดงว่ามีใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมาย และจะซื้อได้เฉพาะกระสุนที่ใช้กับอาวุธปืนกระบอกนั้นเท่านั้น

1.2 การกำหนดอายุของใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืน ซึ่งในปัจจุบันนั้น เมื่อผู้ขอใบอนุญาตครอบครองได้รับการอนุมัติใบอนุญาตแล้ว จะมีอายุตลอดชีพ ซึ่งรัฐจะมั่นใจได้อย่างไรว่าหลังจากได้รับใบอนุญาตไปแล้ว ผู้ขอใบอนุญาตจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางสภาพร่างกายและอารมณ์ในภายหลัง

1.3 ควรกำหนดอายุของผู้มีสิทธิขอใบอนุญาตให้สูงขึ้น และต้องมีการทดสอบการควบคุมอารมณ์เสียก่อน เพื่อให้
เกิดการยับยั้งชั่งใจ และควบคุมตนเองได้ดี

1.4 ควรกำหนดให้ผู้ขอใบอนุญาตจะต้องเข้ารับการฝึกอบรมวิธีการใช้อาวุธปืนอย่างถูกต้อง รวมไปถึงวิธีการเก็บ
รักษาอาวุธปืนอย่างถูกวิธี และนำไปรับรองที่ผ่านการฝึกอบรมแล้วมาแนบในการขอออกใบอนุญาตต่อไป

2. รัฐควรมีมาตรการที่จะนำมาใช้เพื่อลดความรุนแรงที่เกิดจากอาวุธปืน ทำให้ประชาชนเห็นว่า อาวุธปืนนั้นเป็นสิ่งที่
อันตราย และให้รู้จักวิธีการควบคุมอาวุธปืนที่ถูกต้อง

3. การควบคุมสื่อในการนำเสนอข่าวที่ไม่เน้นเรื่องการใช้ความรุนแรง เพราะอาจนำไปสู่พฤติกรรมกรรมการเลียนแบบได้

6. เอกสารอ้างอิง

ข่าวสดออนไลน์. (14 มกราคม 2562) ค้นเมื่อ 17 มกราคม 2562 จาก https://www.khaosod.co.th/breaking-news/news_2084325

ไทยโพสต์ออนไลน์. (12 ธันวาคม 2561) ค้นเมื่อ 17 มกราคม 2562 จาก <https://www.thaipost.net/main/detail/24047>

ไทยรัฐออนไลน์. (3 ตุลาคม 2560) ค้นเมื่อ 17 มกราคม 2562 จาก <https://www.thairath.co.th/content/108877>

ไทยรัฐออนไลน์. (24 พฤศจิกายน 2560) ค้นเมื่อ 17 มกราคม 2562 จาก <https://www.thairath.co.th/content/1135550>

ไทยรัฐออนไลน์. (7 พ.ย. 2561) ค้นเมื่อ 17 มกราคม 2562 จาก <https://www.thairath.co.th/content/1414290>

บีบีซีออนไลน์. (6 พฤศจิกายน 2560) ค้นเมื่อ 17 มกราคม 2562 จาก <http://www.bbc.com/thai/international-41882051>

_____. (15 มีนาคม 2562) ค้นเมื่อ 17 มกราคม 2562 จาก <https://www.bbc.com/thai/international-47579563>

ราชกิจจานุเบกษา, กระทั่งถามที่ 1293 ร. เรื่องการควบคุมอาวุธปืนเถื่อนและจดทะเบียนปืนแก๊ป, ราชกิจจานุเบกษา วันที่
28 กันยายน 2547, เล่มที่ 121 ตอนที่ 62 ก. ค้นเมื่อ 10 เมษายน 2562 จาก
www.ratchakittha.soc.go.th/DATA/PDF/0A/00147229.PDF

Buchanan, Kelly. **Firearms-Control Legislation and Policy**. Accessed January 1, 2019 from
<https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/australia.php>

Feikert-Ahalt, Clare. **Firearms-Control Legislation and Policy**. Accessed January 1, 2019 from
<https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/greatbritain.php>

Fields, R. Douglas. (2018). **Why We Snap: Understanding the Rage Circuit in Your Brain**. (New York:
Dutton, 2015): 12, quoted in Christine Wilcox, *Understanding Violent Behavior*. CA:
ReferencePoint.

Greenberg, Melanie. (2018) **Changing Your Brain by Changing Your Mind**. Pathways Counseling Service,
<http://pathwayscounselingsvcs.com>, quoted in Christine Wilcox. *Understanding Violent Behavior*.
CA: ReferencePoint.

Gunpolicy.org. **Compare your country to the rest of the world (2016)**. Accessed January 1, 2019 from
<http://www.gunpolicy.org/firearm/home>

Hayes, Laura. **Can We Have Compassion for the Angry?**. Accessed December 2, 2018 from
www.slate.com

- Palmer, Edith. **Firearms-Control Legislation and Policy**. Accessed January 1, 2019 from
<https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/germany.php>
- Umeda, Sayuri. **Firearms-Control Legislation and Policy**. Accessed January 1, 2019 from
<https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/japan.php>
- WHO. Violence Prevention Alliance. **Definition and typology of violence**. Accessed December 2, 2018
from <http://www.who.int/violenceprevention/approach/definition/en/>
- Wilcox, Christine. (2018). **Understanding Violent Behavior**. CA: ReferencePoint.
- Zhang, Laney. **Firearms-Control Legislation and Policy**. Accessed January 1, 2019 from
<https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/china.php>